

GERILA BUDNIH SNOVA

*

Prvi januarski dan otkriva mi nepomičnu dizalicu na osedelom nebu, postavljenu tačno iznad anemične pahulje, koja bi trebalo, budući da se sastoji iz niza spojenih lampiona, da sija – za razliku od zarđale elipsaste antene na zgradi prekoputa. Tako u svojoj suštini izgleda i kič visoke kulture: kran koji stalno srlja k nebu, i koji, iako nepokretan, neće odustati od ubeđenja kako vidi više od drugih (u daleku budućnost), očiju i dalje kivno uprtih ka zemlji, ka nekoj sitnoj pahulji – kojoj često ni ne rade baš sve sijalice.

*

Polugola u polusnu, na trbuhu drvenog, neudobnog kreveta, osetim da me, kroz prorez na potkrovlju, gledaš. Tvoja terasa, tvoje okrilje, sasvim je mračno. I premda se jedva naziremo kroz skelet krova, stid me je tog svetla koje se po meni rasipa. Želim da sakrijem impuls nelagode, čežnju za pokrivanjem/pokrićem, pretvarajući se da te ne vidim. Čaršav mi beži, opire se, otima iz ruku kao da su mu tuđe: klizeći postaje sve uži, sve kraći. Kao i uvek – na tvojoj je strani.

*

Ružan si, prljav, lenj i nesposoban, a i dalje misliš da tvoja žena mora da bude zahvalna činjenici što si je oženio.

*

Loš pisac, po zakonu nužnosti vlastite proze, dolazi kući u zoru. Mrtav pijan leže pored svoje žene koja i somnambulna zna šta je on, *pisac*, zaboravio.

*

I ja bih, Fela, da mi lik bude odštampan na prašnjavoj, jutenoj vreći za kafu.

*

Samo sneg može da pada *i posle svega*. I ravnodušno od neba da pravi ružičnjak.

*

Predprostor. Magična reč, previše poetična za skicu (mapu) u čekaonici zdravstvene stanice na kojoj su glavni elementi protivpožarni aparat i stepenice.

*

Bizarna novogodišnja jelka, pritisnuta uz sam prozor na poslednjem spratu zgrade prekoputa, pozdravi nas svaki put kada ugasimo svetla spavaće sobe. Biće tu, zajedno sa plavičastim lampionima, sve do aprila, kao idealna stanarka mesta koje postoji samo za tuđ pogled.

*

Tek kada si otišla shvatam da sam i ja *šebek* – mali ratni jedrenjak.*

.....

* Zorica Šebek (1939-2018), baka s majčine strane.

*

Gerila budnih snova i velika jevrejska sveska. A male, sasvim male, sive klupe, pune siročadi. I jedno jedino prazno (levo) mesto – požar u susednoj prostoriji. Nema reči, nema odgovora. Predomišljam se samo da bih se spasila.

*

Pre šest krivotvorenih zima neki novac mi je ukraden, čarape – pocepane, telo – svojevolsno izigravalo surogat za raznobojni, krajnje fleksibilan, plastelin. S tim tračnicama na nozi, bežeći od svog izabranika – jednog krajnje šizofrenog usuda – nabasala sam samo na maršal-depresiju, stupicu koja je još sa lica mesta izveštavala o tome da se mesecima neće sklanjati s puta.

*

Ženi koja je nosila slušni aparat i nije čula dva puta ponovljeno, promrmljano pitanje muškarca na šalteru, dok se prisutna tiskajuća gomila nemo osvrkala jednom, pa drugi put, gledajući u ženu kao u krivca, kolutajući očima jer im, evo, njen nedostatak sluha naknadno oduzima još ne baš malo dragocenog vremena koje je tek u tiskanju na gomili, u toj zagušljivoj atmosferi čekaonice dobijalo na težini, samo tada, dok curi u nepovrat, postajalo zaista njihovo, potencijalno korisno utrošeno baš zato što je protraćeno, rekla sam tiho: *pita vas da li plaćate participaciju.*

*

Neki dekica koji je pominjao devetoro dece, boginje, siromaštvo i to da su imali kože ali nisu mogli piti mleka jer se postilo, na kraju, u svojoj staračkoj agoniji koja se, po stepenu prostodušne nemoći, pretvarala u dečiju agoniju, reče – i *ono* u groznici, a majka mu nije dala mleko, kaže *gde da se omrsi na ovaj sveti dan*; i umre dete, umre (šapat). Pogledao je u sagovornika kao da hoće da kaže – zamislite vi tu glupost – ali je umesto toga samo pustio da svi prisutni nagađaju šta se krije iza te intonacije, iza tih skupljenih očiju, iza tog hvatanja za glavu.

*

Danima kao što je ovaj potajno zahvaljujem padu imuniteta na malo dokolice.

*

Jvan nije nikakva bio-injekcija, niti ljubavni eliksir, već jedna uporna i toksična bakterija sa puno varljivih treplji. Ti znaš da ni litri najefikasnije kure ne mogu da speru taj frivolan organizam, njegove rezistentne i bodljikave bičeve kojima napada i razmnožava se neslućenom brzinom, zalazeći u sve tvoje mračne komore, samo da bi ti pokazao da više ništa nije nedozvoljeno, ništa sasvim *tvoje*. Ta multiplicirana neumrlost jedri tvojim tkivom, duhom, migrenama, strahovima i grčevima samo zato što si poverovala da će te podmladiti. Ali, ako mene pitaš, podmlađuje se samo to njegovo žovijalno grozničavo šaranje tvojim kostima, dok tebe čeka jedan

umor, kostobolja, depresija i suicid.

*

Rekonfiguracija sopstva. Prepoznavanje odblesaka stare sebe kao potencijalne opasnosti od uvlačenja u močvaru stare i potrošene gravitacije.

*

Setim se često velikog suncobrana za koji je uvek otac bio zadužen, jer je i sam bio baš toliko visok i ćutao je kao taj sklopljeni suncobran. I tog milog sunca se setim kao džema od kajsija na zagoreloj prženici, nekad doduše od šipurka, na komunalnoj terasi od belog kamena. Crvenog karo-stola i takvih istih stolica umnoženih, kao ljuljaške, na svim susednim terasama, zagrejanih, nekada i vrelih, jer njima niko ne može jogurt kada im prego-re ramena i ako dugo sediš na njima, kada se baš zaigraš, imaćeš štrafte na guzi i butinama. Majke se setim, tirkiznog peščanog sata, uvek u prolazu, kako mi prinosi tu belu kafu u šolji sa teget štraftom koju danas kad više ničeg takvog nema zovem socijalističkom. I ja svim srcem srčem, između ostalog i zato što je idealne temperature, kao što je to bio i Jadran koji ću posle sricati ceo život u svim drugim bljutavim morima srče, i čeznem da vidim to crno, zrnasto dno, za koje znam da je tu, ali me uvek iznova zaprepasti kada ga, u sred gutljaja, ugledam, kao karakondžulu pre plivanja.

*

Obrazi mi gore dok jedem koricu hleba pred drugim.
(san)

*

To je bio baš taj knjiški moljac, doduše sada osedeo, koji je verovao da je pisac, ako je verovati količini knjiga koje je gutao, ali ih nikada nije mogao privoleti da mu štedro poteku iz ruke kada poželi redak da napiše. Pisao je polomljenim srcem olovke, nije umeo da pleše sa podmor-nicama, na silu je gruvao, a penkalo se razlivalo kao kad delfin plače, jaukao je, mikrofonija je treštala a on i dalje nije uspevao da čuje sopstveni glas.

*

Ako sam te ičemu naučio, to je da ne veruješ (ovakvima poput mene – hteo je da završi, ali mu je čašica rakije zadrhtala u ruci, a ja sam golim butinama sela na nesno-sno vrelu peć).

*

Depresija izranja iz ponavljanja, jer ona tako jača svoje udove i muskule*. Krajnje podmuklo, u samoodbrani, zauzima ti ceo krevet. Ti znaš da ne smeš ni slučajno da je dotakneš zato što si svakoga dana po osam sati *na usluzi* i kosa ti se diže na glavi kada ti se srpsko *i* pretvori u englesko *ja*. Isteraće ti dah iz grudi, instaliraće ti jo-jo umesto srčanog ritma, tanjir će ti pretvoriti u ma-
.....

* Za ovu reč zahvaljujem Nadeždi Petrović.

sku koja će ti potom služiti umesto panja, tek da osloniš glavu, kada te nesvestica uhvati od mučnine i nesаницe.

*

Nikada, ni kao devojčica, nisam uspevala da se uvučem u majčinu venčanicu. A ona je, sudeći po slikama, umesto kaiša, oko struka imala obavijenu čak i svilenu vrpcu.

*

Na ramenima ima zlaćane očesljane hobotnice i stazu krvi preko grudi. Razdeljak mu nije toliko razdešen kako će ga razdesiti na tom izletu u Košutnjaku posle čega više neće obilaziti svoj konak u kasabi prepunoj cverglana kao što mu je bečka bradica puna sitnih, pa-perjastih, virova.

*

Nijedna devojka ne sme biti nečija *južna pokrajina*.

*

Njihov susret je mogao biti lep koliko i zubarsko ciljano navođenje suvog i hladnog vazduha u osetljivu šupljinu zuba ili prislanjanje ledenog metalnog stetoskopa po grozničavim grudima.

*

Ta plavuša još uvek natenane i na licu mesta jede krem-pite, kao da je secesija a ne doba besplatnih dostava.

*

Gde su naše strune? Jesu li pukle? Nisu? Nisu pukle. Uzdahneš. Vuci me, kao brod me vuci, da se nasukam, kao svetionik zaslepi, izigraj. Nijedan svetionik dovoljan, nijedan kao naše meso crven i opasan.

*

Kada bih se stvarno, kao moja čukunbaka, zvala *Simona*, moja bi mržnja letela poput čigre i od sebe terala sve strašljivce kao nazebe.